

עובדיה

[א](#)

עובדיה פרק-א

א חזון עבדיה כה אמר אדני יהוה לאדום שמועה שמענו מאת יהוה וציר בגוים שלח קומו ונקומה עליה למלחמה: **ב** הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד: **ג** זדון לבך השיאך שכני בחגוי סלע מרום שבתו אמר בלבו מי יורדני ארץ: **ד** אם תגביה כנשר ואם בין פוכבים שים קנך משם אורידך נאם יהוה: **ה** אם גנבים באו לך אם שודדי לילה איך נדמיתה הלוא יגנבו דים אם בצרים באו לך הלוא ישאירו עללות: **ו** איך נחפשו עשו נבעו מצפניו: **ז** עד הגבול שלחוף כל אנשי בריתך השיאוך יכלו לך אנשי שלמך לחמך ישימו מזור תחתיך אין תבונה בו: **ח** הלוא ביום ההוא נאם יהוה והאבדתי חכמים מאדום ותבונה מהר עשו: **ט** וחתו גבוריך תימן למען יכרת איש מהר עשו מקטל: **י** מחמס אחיך יעקב תכסך בושח ונכרת לעולם: **יא** ביום עמדך מנגד ביום שבות זרים חילו ונכרים באו (שערו) שערו ועל ירושלם ידו גורל גם אתה פאחד מהם: **יב** ואל תרא ביום אחיך ביום נכרו ואל תשמח לבני יהודה ביום אבדם ואל תגדל פיך ביום צרה: **יג** אל תבוא בשער עמי ביום אידם אל תרא גם אתה ברעתו ביום אידו ואל תשלחנה בחילו ביום אידו: **יד** ואל תעמד על הפרק להכרית את פליטיו ואל תסגר שרידיו ביום צרה: **טו** כי קרוב יום יהוה על כל הגוים פאשר עשית יעשה לך גמלך ישוב בראשך: **טז** כי פאשר שתיתם על הר קדשי ישתו כל הגוים תמיד ושתו ולעו והיו כלוא היו: **יז** ובהר ציון תהיה פליטה והיה קדש וירשו בית יעקב את מורשיהם: **יח** והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום ולא יהיה שריד לבית עשו כי יהוה דבר: **יט** וירשו הנגב את הר עשו והשפלה את פלשתים וירשו את שדה אפרים ואת שדה שמרון ובנימן את הגלעד: **כ** וגלת החל הזה לבני ישראל אשר כנענים עד צרפת וגלת ירושלם אשר בספרד ירשו את ערי הנגב: **כא** ועלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה ליהוה המלוכה: **(כב)**